

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 lutego 2017 r.,
sprawy **G. M.**,
skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w R.,
z dnia 8 lipca 2016 r., sygn. akt V Ka .../16,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w R.,
z dnia 3 marca 2016 r., sygn. akt X K ../14,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z dnia 3 marca 2016 r., sygn. akt X K .../14, G. M. został uznany za winnego popełnienia czynów z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za które na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z dnia 8 lipca 2016 r., sygn. akt V Ka ../16, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego G. M., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w R.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego G. M., podnosząc zarzuty rażącego naruszenia art. 4 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w R.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego G. M. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia służy eliminacji prawomocnych orzeczeń sądowych, które ze względu na doniosłość wadliwości, jaką są obarczone, nie mogą ostać się i funkcjonować w obrocie prawnym. Podnoszone w kasacji zarzuty powinny wskazywać na uchybienia określone w art. 439 k.p.k. lub inne, lecz na tyle istotne i rażące naruszenia prawa, do jakich doszło w postępowaniu odwoławczym, że w konsekwencji mogły one mieć istotny wpływ na treść wyroku Sądu II instancji. Niedopuszczalne jest natomiast podnoszenie w nadzwyczajnym środku zaskarżenia wprost zarzutów pod adresem orzeczenia Sądu I instancji.

W wywiedzionej w niniejszej sprawie skardze kasacyjnej po raz kolejny postawiono zarzut obrazy art. 4 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.p.k., do którego Sąd odwoławczy odniósł się na s. 4 uzasadnienia wyroku, a także podjęto próbę kolejnego zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd I instancji i zaakceptowanej w pełni przez Sąd odwoławczy oceny materiału dowodowego, w tym w szczególności zeznań M. G. Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja nie zawiera jednak takich zarzutów procesowych – pomimo ich formalnego powołania – które mogłyby wskazywać, iż Sąd odwoławczy przy rozpoznaniu apelacji naruszył treść art. 433 § 2 k.p.k., czy też art. 457 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 4 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy słusznie uznał, że brak było formalnych podstaw do wyłączenia sędziego P.C. od orzekania w sprawie G. M. W tym zakresie przypomnieć należy, że na rozprawie w dniu 30 marca 2015 r. czynności procesowe sędziego P. C. w odniesieniu do M. G. ograniczyły się do odebrania od niego oświadczenia o woli dobrowolnego poddania się karze, odczytania jego wyjaśnień z postępowania przygotowawczego i wyłączenia jego sprawy do odrębnego rozpoznania, w którym Sąd Rejonowy w innym składzie orzekł o jego odpowiedzialności karnej. To zaś, że w protokole rozprawy z dnia 30 marca 2015 r. zawarto sformułowanie: „Przewodniczący uzależnił uwzględnienie wniosku od treści wyjaśnień oskarżonego” (k. 603v) nie oznacza, że sędzia wyraził swoją ocenę materiału dowodowego, a także naruszył zasady rzetelnego procesu. Odwołać się w tym miejscu wypada chociażby do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r. (*III KK 53/13, LEX nr 1328038*), w którym za zupełnie bezpodstawne uznano twierdzenie, iż niedopuszczalne jest wyrażenie przez sędziego poglądu, co do zawartego przez strony porozumienia o treści mającego zapaść wyroku, a w razie wyrażenia takiego poglądu sędzia staje się *iudicis suspecti* i powinien zażądać wyłączenia go od rozpoznania sprawy.

Nie jest zasadny także zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., który w ocenie obrońcy miał przejawiać się w pozornym odniesieniu się do zarzutów apelacji. Przypomnieć tym samym należy, że w apelacji od wyroku Sądu I instancji obrońca – poza omówionym już zarzutem obraży art. 4 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.p.k. – postawił zarzuty obraży przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., a także zgłosił zastrzeżenia co do jakości uzasadnienia Sądu I instancji. Wbrew temu, co twierdzi obrońca, Sąd odwoławczy odniósł się do tych zarzutów w wystarczający sposób na s. 4-8 uzasadnienia wyroku. Nie pominął także Sąd *ad quem* zeznań M. G., skrupulatnie odnosząc się do nich na s. 5-7 uzasadnienia. W szczególności Sąd Okręgowy dostrzegł specyfikę tego dowodu („z pomówienia”), w związku z czym podszedł do niego z należyłą dozą ostrożności, uwzględniając także dowody stanowiące wsparcie dla tych zeznań (m.in. wskazania GPS, nagranie z monitoringu, wyciąg z rozmów telefonicznych).

Powyższe prowadzi do wniosku, że rozpoznanie zarzutów apelacyjnych przez Sąd odwoławczy było pełne i wyczerpujące, a tym samym odpowiadało wymaganiom sformułowanym w art. 457 § 3 k.p.k., ale również i art. 433 § 2 k.p.k. To zaś, że skarżący nie zgadza się ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, co do uznania za wiarygodny niekorzystnego dla skazanego dowodu, nie oznacza jeszcze, że kontrola odwoławcza została przeprowadzona nieprawidłowo.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia, przy czym kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążył skazanego.

kc